Súd:	Okresný súd Bratislava III
Spisová značka:	15C/6/2005
Identifikačné číslo súdneho spisu:	1305200614
Dátum vydania rozhodnutia:	19. 06. 2009
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Marián Kurinec
ECLI:	ECLI:SK:OSBA3:2009:1305200614.22

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Bratislava III v Bratislave rozhodol sudcom JUDr. Mariánom Kurincom v právnej veci žalobcu PhDr. O. S. CSc., bytom A. X,. XXX. XX. B., proti žalovanému M. T. s.r.o., B. X,. XXX. XX. B., IČO: XX. XXX. XXX,. zastúpenému A. K. B. - Ď., s.r.o., R. XX,. XXX. XX. B., o ochranu osobnosti, rozhodol

r o z h o d o l :

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 6 638,78 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi náhradu trov konania 398,33 Eur do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

o d ô v o d n e n i e :

Žalobca žalobou podanou dňa 13. 12. 2004 voči žalovanému uplatnil, aby sa rozhodlo o ochrane jeho osobnosti.

Jej text /č. l. 2 - 4/ je nasledovný:

„I.

3. Žalobca od r. 1996 vykonával funkciu výkonného riaditeľa S.. (ďalej len stredisko) na základe riadnej pracovnej zmluvy ako štatutárny orgán strediska.
Dôkazy: pracovná zmluva

4. Žalovaný je vlastníkom a prevádzkovateľom súkromnej T. S. T. J..

II.

Žalovaný dna X. XX. XXXX v spravodajskej relácii N. a XX.XX. hod. uverejnil nasledovné neprofesionálne a urážlivé tvrdenia: „K.".

Redaktori zároveň vytvárali ovzdušie kriminálneho prostredia a poskytovali vysielací priestor urážlivým tvrdeniam.

Dôkaz: prepis TV záznamu

III.

Súvisiace ustanovenia Občianskeho zákonníka a stanoviska právnej praxe:

Občiansky zákonník § 11 a 13:

Fyzická osoba ma právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti, ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Fyzická osoba ma právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerane zadosťučinenie.

Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce vyššie uvedené zadosťučinenie, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Judikát R 103/1967:

Občiansky zákonník ustanovením § 13 poskytuje ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktoré predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Ide o konanie proti osobnej a mravnej integrite občana, znižujúce jeho dôstojnosť, vážnosť, česť, o konanie ktoré z hľadiska vzťahu občana k ostatným spoluobčanom ohrozuje jeho postavenie v spoločnosti.

Judikát Z III (s. 172 a 173)

Neoprávneným zásahom je každé nepravdivé tvrdenie alebo obvinenie, ktoré zasahuje práva chránené ustanovením § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Skutočnosť, či pôvodca zásahu si bol vedomý nepravdivosti svojho tvrdenia, alebo či išlo iba o nepravdivé preberanie poznatkov a ich rozširovanie, je bezvýznamná.

Judikát III (s. 176 ods. 6)

Pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. Nevyžaduje sa vyvolanie následkov.

IV.

V súlade s vyššie uvedeným neoprávnený zásah musí byť spôsobilý privodiť ujmu na osobnosti fyzickej osoby z hľadiska jej postavenia v spoločnosti, pričom za neoprávnený zásah sa považuje, každé nepravdivé tvrdenie zasahujúce do práva chráneného § 11 Občianskeho zákonníka.
V.

Vyššie uvedené tvrdenia žalovaného sú nepravdivé v nasledovnom:

1. Tvrdenie redaktora že „N." je nepravdivé v tom, že žiadne peniaze na stredisku nechýbali. ôkaz: výsluch svedkov

2. Tvrdenie redaktora „K. je taktiež nepravdivé, pretože o nakladaní s finančnými prostriedkami vedela aj účtovníčka strediska. Osobitne znevažujúci je hodnotiaci úsudok redaktora o tom že je viac ako pravdepodobné že státisíce skončili v peňaženke žalobcu.

Dôkaz: výsluch svedkov
zápisnica o výsluchu svedka z 24. 3. 2003

Výročná správa o hospodárení strediska za rok 2003 Zápis o podanom vysvetlení z 10. 12. 2003

VI.

Vyššie uvedené nepravdivé tvrdenia žalovaného sú spôsobilé privodiť ujmu na osobnosti žalobcu z hľadiska jeho postavenia v spoločnosti.

Nepravdivé tvrdenia žalovaného verejnosti podsúvajú, resp. naznačujú závery, že žalobca je nezodpovedná osoba, nedôveryhodná a neschopná zastávať svoju funkciu, nerešpektujúca právny poriadok, kriminálny živel defraudujúci značné finančné obnosy...

Nepravdivé tvrdenia v súlade s § 13 Občianskeho zákonníka v značnej miere znížili dôstojnosť žalobcu a vážnosť v spoločnosti.

VII.

Vzhľadom na vyššie uvedené žiadam, aby súd vydal tento:

rozsudok

Žalovaný je p o v i n n ý upustiť do budúcnosti od neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti žalobcu.

Žalovaný je p o v i n n ý do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku zaplatiť žalobcovi nemajetkovú ujmu vo výške 200 000,-Sk na účet XXXX-XXX/XXXX vedený vo H., a.s..

Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť Žalobcovi trovy konania do 3 dní odo dňa právoplatnosti rozsudku".

Uznesením /č. l. 41/ zo dňa 12. 9. 2006 súd konanie v časti uloženia povinnosti upustiť do budúcnosti od neoprávnených zásahov do práv na ochranu osobnosti žalobcu z dôvodu späťvzatia zastavil.

Súd vykonal dokazovanie a zistil nasledovný skutkový stav.

Žalobca vo svojich prednesoch trval na žalobe.

Zástupca žalovaného vo svojich prednesoch navrhol žalobu zamietnuť.

Obsah žalobcom predloženého textového prepisu relácie „K. - S." vysielaných dňa X.. XX.. XXXX. na T. M., S.. a T. J. je nasledovný:

„1

.
Na pojednávaní dňa 6. 12. 2006 /č. l. 67/ žalobca predložil súdu živnostenský list E. V., na ktorého sa obrátil pri získavaní textového prepisu predmetnej relácie /č. l. 64/, podľa obsahu ktorého bol vydaný Obvodným úradom Bratislava II dňa 17. 12. 1992 pod č. j. ŽO - 11 185/92 - Há E. V. na vykonávanie ohlasovacej živnosti: „Sprostredkovateľská činnosť v oblasti prekladu a tlmočenia, výučby cudzích jazykov. Poskytovanie informačných služieb z verejných masovokomunikačných zdrojov".

Svedok RSDr. E. V. vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 16. 5. 2007 /č. l. 80 - 81/ uviedol:

„Mal som vystavený živnostenský list v D. XXXX vtedajším Obvodným. úradom B. II na vykonávanie ohlasovacej živnosti, a to sprostredkovateľskej činnosti v oblasti prekladu a tlmočenia, výučby cudzích jazykov a poskytovanie informačných služieb z verejných masovokomunikačných zdrojov. Podotýkam, že v súčasnosti už nevykonávam živnosť poskytovania informačných služieb z verejných masovokomunikačných zdrojov, vykonávam len tú sprostredkovateľskú činnosť v oblasti prekladu a tlmočenia, výučby cudzích jazykov. Živnosť poskytovania informačných služieb z verejných masovokomunikačných zdrojov znamená, že vyhotovím doslovný textový prepis odvysielanej relácie z elektronického média. Tak to bolo aj v tomto prípade, bolo to urobené na objednávku žalobcu, dohodli sme sa ústne, písomne nie, žalobca ma žiadal, aby som vyhotovil textový prepis relácií, ktoré sa týkali jeho osoby alebo inštitúcie v ktorej pracoval, ja už si presne nepamätám, čoho konkrétne sa to týkalo.

Podotýkam ešte, že toto poskytovanie informačných služieb z verejných masovokomunikačných zdrojov som asi jeden a pol roka nerobil preto, lebo som nemal zákazníka, keby som ho mal, túto živnosť by som robil. Oficiálne som túto živnosť, resp. túto časť mojej ohlasovacej činnosti nezrušil. Robí sa to tak, že som mal zmluvu s Ministerstvom kultúry SR, s Najvyšším súdom SR podľa ktorej som mal každý deň sledovať v elektronických médiách, teda v rádiách a televíziách, a to všetkých, čo sa o tej ktorej inštitúcii hovorilo, napr. konkrétne rozhovory, atď.

V tom čase, keď som sa tejto časti mojej živnosti venoval, tak som si uchovával videokazety, aj audiokazety zhruba po dobu 3 mesiacov. A keď ktokoľvek prišiel, mal záujem o túto službu, tak som vyhotovil prepis textu, ktorý sa nachádzal v tej ktorej relácii odvysielanej v elektronických médiách. Zodpovedal som za totožnosť obsahu uvedeného v mojom textovom prepise s tým ktorý bol skutočne odvysielaný. Videokazety relácií týkajúcich sa žalobcu k dispozícii už nemám. Keby ma bol požiadal o to, tak ich uchovám. Môžem zaručiť, že tento prepis týchto televíznych relácií týkajúcich sa žalobcu som robil ja osobne, takže to zodpovedá skutočnosti, tomu čo boli odvysielané. Tieto prepisy som robil ja sám, pisárky som nemal. Ja, keď som začínal robiť tieto informačné služby, resp. túto živnosť, tak som mal adresu Š. X., B.".

Po tom, ako mu súd predložil /č. l. 9 - 13 a č. l. 64 - 65,/, svedok uviedol:

„Je to textový prepis, ktorý som vyhotovoval ja osobne a živnostenský list, ktorý je v spise založený na /č. l. 64/ je v skutočnosti mojím živnostenským listom, predkladám súdu aj originál k nahliadnutiu.

Žalobca mi nepredložil videokazetu s týmito odvysielanými reláciami, použil som videokazety svoje vlastné, ktoré som mal k dispozícii, mal by som to mať doma v počítačovej podobe, kedy za mnou prišiel žalobca s touto požiadavkou neviem, to sa nepamätám, bol za mnou len raz v súvislosti s takouto požiadavkou, najprv sa mi ohlásil telefonicky. Neviem, či mám doklad o fakturácii žalobcovi, ceny boli podľa kB, v tom období to bolo asi 15 Sk za jeden kB, celý prepis mohol stáť 100 Sk".

Na tomto pojednávaní súd uložil svedkovi aby mu preposlal textové prepisy - K. - S. z 8. 12. 2003 /č. l. 9 - 13/.
Svedok splnil uloženú povinnosť dňa 16. 5. 2007 a z obsahu ním zaslaných uvedených textových prepisov /č. l. 85 - 87/ je identický s /č. l. 9 - 13/.

Svedok M. T. vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 9. 1. 2008 /č. l. 117 - 118/ uviedol:

„Žalobcu vidím druhýkrát v živote, prvý krát, keď som točil tú reportáž, prepis textovej reportáže mám, požiadal som si o zaslanie tohto textového prepisu ako bývalý zamestnanec T. J., potom, ako som bol predvolaný na toto pojednávanie, oni mi to zaslali, bol by som si to stiahol aj sám z webovej stránky, ale bol som vtedy na lyžovačke, je pravdou že som robil túto reportáž, vtedy som pracoval v T. J. ako redaktor, pracoval som tam do r. 2005 alebo 2006, teraz som živnostníkom, pracoval som ako redaktor spravodajstva, textový prepis tejto relácie pri sebe na pojednávaní nemám".

Potom, ako súd mu predložil /č. l. 9 - 13/, svedok uviedol:

„Je to ono, je to textový prepis relácie, ktorú som robil, chcem uviesť, že nemám k dispozícii záznam tohto príspevku na nejakom nosiči, my ako redaktori sme si nemohli robiť záznamy, jednak to bolo technicky náročné a jednak som za ten čas urobil asi 400 relácií, takže nemalo to pre mňa význam, to ako robiť si záznam. Ja som pracoval v T. J. na základe pracovnej zmluvy ako redaktor od r. 2002 do r. 2005 alebo 2006.

Čo sa týka tej relácie, išlo o štandardnú prípravu príspevku, dostali sme typ, keďže okolo tej budovy, kde sa to odohrávalo, bolo už niekoľko policajných áut, ten typ neviem ani kto zavolal, zrejme zavolal niekto z ulice, ľudia keď vidia viac policajných áut tak volajú, prišiel som na miesto aj s kameramanom, kde boli už aj iné televízne štáby, začalo sa štandartné zisťovanie situácie na mieste, to znamená zisťovanie základných informácií od iných kolegov z iných médií a následne začala technická príprava, to znamená natočenie rozhovorov s p. S. ona práve vtedy nastupovala do funkcie predsedníčky správnej rady S., ďalej som robil rozhovor s p. Ž., p. Dr. M. si nepamätám, tých dvoch svedkov si pamätám, ktorí sú na pojednávaní. Prebehol s nimi štandardný rozhovor, čo sa stalo, aká je príčina toho, takisto sme sa

snažili získať informácie od polície, žiaľ výpoveď na kameru nikto od polície nedal, mimo kameru sme sa dozvedeli, že prebieha odoberanie odtlačkov prstov a že prišlo k presunu peňazí v rámci nejakých účtov, čo spomínam aj v relácii. Keďže v podstate pre nás v tom čase bola najrelevantnejšou osobou Ing. S., čerpali sme z jej výpovedí, príležitosť odpovedať žalobcovi sme dali, ale nebolo to naplnené, ale žalobca odišiel v taxíku s čiernymi sklami, čo je napísané v textovom prepise, pokiaľ si to dobre pamätám, bolo to aj nasnímané, na viac detailov si nepamätám. Fyzicky som priamo Dr. S. neoslovil so žiadosťou o poskytnutie informácií, nebolo to však možné, žalobca vedel o nás, že sme pred budovou a plus čiastočne sme aj v budove boli, kde sme nasnímali vymenené zámky a odoberanie odtlačkov. So žalobcom sme sa videli, boli sme 2 metre od seba. Nepamätám sa, či som mu ja položil otázku alebo niekto iný, i z iného média. Bol tam zhluk štábov, potom žalobca odišiel.

Čo sa týka mojej vety, Ž., poukazujem na to, že som použil slovo pravdepodobne, nikoho neobviňujem priamo, poukazujem na fakt, že v tom čase bol žalobca R. Ú. S. a mohol týmito peniazmi disponovať len on. Mne sa zdá, že toto moje tvrdenie potvrdil N. K. Ú., túto informáciu nemám potvrdenú, pamätám si v tej súvislosti, že som si zisťoval asi pred rokom nejaké detaily ohľadne tohto prípadu, keď som dostal prvé predvolanie na pojednávanie a zistil som túto skutočnosť. Neviem, kto mi povedal, že tam boli nejaké výbery peňazí v hotovosti, resp. presuny do inej banky, v každom prípade som použil v príspevku výpovede 3 nezávislých ľudí, ktorí boli pre mňa v podstate svedkovia, neboli v žiadnom príbuzenskom pomere, pripadalo mi to ako objektívne aj preto, že som mal zastúpenú novú stranu, ktorú predstavovala Dr. S., ktorá tam bola prvý deň ako nastupujúca predsedníčka a mal som tam zamestnancov dlhodobejšie zamestnaných Dr. M. a Dr. Ž..

D. R. bola moderátorka spravodajskej relácie, to čo zahlásila dostala odo mňa, moderátor smie robiť iba gramatické zmeny, nie obsahové. Za obsah zodpovedám ja, ja som tam bol s kameramanom za T. J.. Nepamätám sa, či mi ukázali Dr. S. a Dr. Ž. nejaké doklady ohľadne tohto prípadu. Nemyslím si, že by sme sa k ním dostali keďže boli v tom čase predmetom skúmania polície.

Na otázku žalobcu, či môže svedok objasniť skutočnosť, že získal textový prepis relácie z webovej stránky svedok uviedol:

„V čase, keď som pracoval v T. J. existovala a zrejme aj existuje A. S., ktorá monitorovala všetky média, zabezpečovala prepisy všetkých relácií, všetkých novinových článkov ktoré neskôr slúžili ako archív, uľahčovali život redaktorom, čiže, ak sa chcel redaktor vrátiť 3 - 4 roky dozadu, nemusel hľadať obrazovú reportáž, ale stačilo si nájsť písomný prepis na internete. Z T. J. mi poslali textový prepis včera, ja už tam nepracujem neviem či sa to volá S. ale predpokladám, že to pochádza odtiaľ, z tých agentúr".

Na otázku žalobcu, či svedok môže dosvedčiť tú skutočnosť, že policajti znemožnili fyzický prístup svedka k žalobcovi, svedok uviedol:

„Neviem, pretože prvá informácia ktorú sme my novinári dostali a ktorú sme aj použili v príspevku je že žalobca sa sám zabarikádoval v kancelárii a vymenil na nej zámok, na túto skutočnosť som poukázal vo svojej reportáži. Či bol chránený alebo bránený políciou neviem odpovedať, my sme sa, novinári, nedostali do budovy, kde prebiehalo toto vyšetrovanie. Odpovedať nám mohol žalobca, potom odchádzal taxíkom, takže minimálne mohol stiahnuť okno a reagovať, my sme ho točili, novinári, kameramani z viacerých televízií, ale či išiel niekto z novinárov k autu za účelom osloviť žalobcu si nepamätám".

Na otázku žalobcu, či nie je rozpor v jeho tvrdení svedka, keď tvrdí, že nemali prístup novinári do budovy a uviedol i to, že snímal vo vnútri budovy odoberania odtlačkov prstov políciou, svedok uviedol:

„Pokiaľ si dobre pamätám, všetky novinárske štáby stáli počas výroby na 3 miestach, prvé miesto bolo parkovisko pred budovou, druhé miesto bolo schodisko pred budovou a tretie miesto bola vstupná hala budovy, ktorá je alebo v tom čase bola, oddelená sklenenými dverami od vnútra budovy, my sme sa dostali do vstupnej haly, kde sme robili rozhovory so spomínanými osobami a takisto sme sa pokúšali natočiť prácu polície cez sklenené dvere. Výmena zámkov bola spomínaná na základe informácie Dr. S. a ostatných respondentov, to nám potvrdili všetci, ktorí boli v reportáži".

Svedkyňa Ing. M. S. vo svojej výpovedi na tom istom pojednávaní, po tom, ako jej súd predložil /č. l. 9 - 13/, /č. l. 119 - 120/ uviedla:

„Ja som pôsobila ako predsedníčka správnej rady S. od r. XXXX, kedy ma členovia správnej rady zvolili za predsedu správnej rady. Dňa 21. 11. 2003 bola uznesením správnej rady S. zvolená Dr. V. M. za výkonnú riaditeľku S., žalobcovi zanikla táto funkcia výkonného riaditeľa dňa XX. XX. XXXX, Dr. M. išla preberať agendu, prišla ako nová riaditeľka a zistila, že sú vymenené zámky a že sa nevie dostať na pracovisko, túto skutočnosť mi oznámila Dr. M., ja som za ňou potom prišla, oznámili sme to polícii, správcovi budovy, pozvali sme zámočníka, ako si to vybavujem, žalobca bol vo svojej kancelárii zamknutý, myslím si to. Nakoľko sme mali problémy so žalobcom od leta 2003 ako som bola zvolená za predsedníčku správnej rady S., boli sme presvedčení, že túto výmenu urobil žalobca, ktorý sa nechcel podriadiť, že bola zvolená nová výkonná riaditeľka S.. Pokiaľ" som hovorila pre T. J., že tam chýbajú nejaké šanóny z ekonomickej agendy, jedna pečiatka strediska, zhruba to bolo vstupované do počítačov, pretože pracovníčky ich našli v inej polohe, tak sme to tam aj našli, takto bola aj pravda. Pokiaľ som hovorila o výbere v hotovosti asi 250 000 a posune do inej banky nejakých 300 a 500 tisíc, to som hovorila, čo sa aj neskôr preukázalo pri zmene podpisového vzoru pre jednotlivé bankové inštitúcie. O tomto všetkom by vedela informovať Dr. M., pretože niesla ako štatutár plnú zodpovednosť za chod strediska.

Čo sa týka podania trestných oznámení, uvádzam, že S. v zastúpení riaditeľky Dr. M. podalo niekoľko trestných oznámení na žalobcu, v čase keď som bola predsedníčkou, neboli ešte ukončené a v súčasnosti sa nezaujímam o to, ako to dopadlo, viac by vedela povedať Dr. M.. V 1. polroku 2004 sa vykonávala kontrola N. K. Ú. s tým, že v závere protokolu sa konštatuje, že tam boli zistené závažné porušenia rozpočtových pravidiel z obdobia riaditeľovania žalobcu".

Svedok Mgr. P. Ž. vo svojej výpovedi na tom istom pojednávaní /č. l. 120 - 121/ uviedol:

„Bol som členom správnej rady S. asi od júna 2003 do 19. 12. 2005, pamätám si na tú situáciu ohľadne nástupu novej výkonnej riaditeľky S. Dr. M., my sme mali zasadnutie správnej rady v ten deň, keď sa to dialo. Ja si na to presne nepamätám, ako to prebiehalo ohľadne výmeny tých zámkov".

Po tom, ako mu súd predložil /č. l. 9 - 13/, svedok uviedol:

„Poskytoval som rozhovory v ten deň televíziám, ja som potom na túto tému publikoval v denníku S. článok, kde som opísal túto situáciu, ten článok bol publikovaný v D. XXXX, bolo to v O. alebo D. XXXX. Ja som nebol prítomný pri situácii, keď sa nedostala Dr. M. ako nová riaditeľka na pracovisko kvôli vymeneným zámkom. Ja si ohľadne výmeny zámkov pamätám situáciu tak, že sme boli za žalobcom odovzdať mu nejaký protokol, to bolo 1 stretnutie s ním, on povedal, že nás neuznáva ako správnu radu a potom pri nástupe novej riaditeľky tam som nebol, iba si pamätám na situáciu, kedy ona zadala z pozície novej riaditeľky nejakému pracovníkovi tak, aby sa ona mohla dostať na pracovisko a potom vymenené zámky boli znova vymenené, údajne žalobcom a vlastne až po tomto čine, sme mali zasadnutie, ale ani pri ani jednej výmene som ja prítomný nebol a mám ich iba od iných členov sprostredkovane. Reakcie pre médiá v televíznych príspevkoch, tie prebiehali po zasadnutí členov správnej rady kedy sme riešili, že čo teraz robiť, lebo my sme sa nevedeli od júna alebo júla 2003 dostať k dokumentom strediska hoci sme boli správna rada, teda najvyšší orgán strediska. Mali sme indície, že tam prebieha veľmi netransparentné a klientistické narábanie s financiami. Vtedy som poskytoval tie rozhovory pre médiá. Nespomínam si na tú situáciu, keď Ing. S. hovorila že tam bol výber v hotovosti asi 250 000,-Sk a posun do inej banky 300 a 500 tisíc Sk. Pamätám si však, že potom N. vytkol vo svojom protokole o vykonanej kontrole, že platby za faktúry neboli realizované bezhotovostne, ale veľmi často a vo veľkých čiastkach boli realizované v hotovosti, z pokladne, a to aj často tým subjektom, ktoré nemali napr. oprávnenie na podnikanie v takom rozsahu ako vykonávali prácu pre stredisko. Nepamätám sa, že by som ja videl na stredisku odoberanie odtlačkov alebo policajtov, prišiel som tam zrejme po tom".

Svedkyňa JUDr. V. M., CSc., vo svojej výpovedi na pojednávaní dňa 12. 3. 2008 /č. l. 142 - 145/ uviedla:

„Dňa 21. 11. 2003 správna rada S. rozhodla o mojom zvolení do funkcie výkonnej riaditeľky tohto strediska, čo zakladalo podmienku pre uzavretie pracovnej zmluvy, a to sa stalo dňa 24. 11. 2003. Ja som v tejto funkcii striedala žalobcu. Žalobca tvrdil, že je stále výkonným riaditeľom tohto strediska, medzi nami existovali ústne rozhovory o prevzatí agendy, ale existovali aj písomné podania týkajúce sa prevzatia tejto agendy, ale aj odovzdania kľúčov, môžem tieto moje listy aj doložiť súdu".

Po to, ako jej súd predložil /č. l. 9 - 13/, svedkyňa uviedla:

„Viem sa vyjadriť k tejto situácii, chcem ešte uviesť, že ja už nepracujem na S., preto som ani nemohla súdu predložiť správu z kontroly vykonanú N. K. Ú..

Ja som v ten deň prišla, ako aj ostatné zamestnankyne do práce na S., zistili sme, že sú vymenené zámky na každej miestnosti a išli sme dolu do vstupných miestností, tam sme čakali na príchod polície, ktorú som ja osobne volala, spresňujem myslím, že ja som volala, je to už 5 rokov. Polícia prišla a vlastne pod jej dozorom sme otvorili zámky a vlastne pri tej ohliadke, otvorení miestnosti sa zúčastnil aj žalobca a takto sme zisťovali, nie, že sme niečo cielene zisťovali, ale tie zamestnankyne išli do svojich kancelárii a tam zistili, že im zmizli úradné veci, ktoré tam pred vymenením zámkov zanechali. Teda v uzamknutých miestnostiach. Viem že zamestnankyne zapli počítače a tie boli nefunkčné. Ďalej zistili, že sa stratil denník doručenej a odoslanej pošty, dva šanóny z roku 2003, takzvaná živá pošta, jedna pečiatka S., pokladničné doklady, bankové výpisy, dodávateľské faktúry, ktoré boli v uzamknutej skrini, všetky počítače okrem dvoch, boli znefunkčnené. Žalobca chodil s nami po kanceláriách a bol úplne ticho. Čo som sa ho mohla pýtať, keď komunikácia už pred tým medzi nami nebola. Kto volal televízne štáby, neviem, ja som to určite nebola, oni sa zrazu objavili. Bola tam aj pani S., ktorá bola predsedkyňa správnej rady S. a bol tam aj pán Ž. a viem, že oni potom večer mali zasadnutie správnej rady S..

Čo sa týka skutočnosti ohľadne chýbajúcich peňazí, ja už som si X. XX. vypýtala osobne z banky H. B. a. s., pobočka Ž. XX, B., výpis z účtu S. a zistila som, že cez pokladňu S. boli vybraté peniaze, a to hotovosť 250.000,-Sk, bol na výbere podpis žalobcu. Žalobca mal v rukách 250.000,-Sk, ktoré vybral cez pokladňu S. a z toho účtu S. v tejto banke bolo dňa XX. XX. XXXX prevedené na účet na nový účet strediska v T. a.s., pobočka 006 Z. ulica B., ktorý bol založený dňa XX. XX. XXXX žalobcom 550 000,-Sk táto suma prišla na tento nový účet dňa XX. XX. XXXX. Ešte dňa XX. XX. XXXX bol žalobcom daný príkaz na prevedenie 300 000,-Sk z ďalšieho účtu S. vedenom v H. B. v tej istej pobočke na ten novo založený účet S. v T.. Táto hotovosť tam taktiež prišla dňa XX. XX. XXXX. Chcem uviesť, že všetky tieto transakcie sa udiali pred mojou zmenou podpisového vzoru, čo sa myslím stalo XX. XX. XXXX. Tesne predtým, ako som ja dala urobiť zmenu podpisového vzoru, tak sa vrátilo tých 250 000,-Sk z T. naspäť na jeden z tých dvoch účtov S., ktoré boli vedené v H. B., toto urobil žalobca, nie som si istá ale myslím že to bolo 1. 12. 2003. Tieto údaje sú všetky k dispozícii na stredisku S. a v týchto bankách a súd si ich môže vyžiadať. Chcem ešte uviesť, že ja som prišla do T. na Z. ulicu, B., prezentovala som sa pri okienku ako riaditeľka S., zobrali ma do osobnej miestnosti a prišiel tam riaditeľ a ten mi povedal, že bol na môj príchod žalobcom upozornený a to tak, že budem chcieť podvodom disponovať peniazmi, na ktoré nemám právo a ďalej povedal, že keby nevidel včerajšiu reláciu, tak, že ma budú vnímať tak, ako človeka ktorý prišiel si podvodom zobrať tieto peniaze. Ja som trvala na tom, aby sa tie peniaze previedli naspäť na účty, resp. povedala som, že bude trvať na tom, aby sa tie peniaze z T. previedli na pôvodné účty. Potom som spravila zmenu podpisového vzoru a všetky peniaze sa previedli na tie jednotlivé účty.

Ak je zaznamenané v textovom prepise relácie že si žalobca myslel že nás bude určitým spôsobom paralyzovať finančne, tak som to povedala a poviem aj prečo som to povedala, povedala sem to preto, lebo na účtoch S. bolo asi 80 000,-Sk,, čo som zistila X. XX. XXXX, keď som sa išla pozrieť na účty strediska S. v H. B., problém bol v tom, že neboli peniaze na výplaty ľudí. Viem, že žalobca podával trestné oznámenia, viem, že bolo podané aj na mňa ním trestné oznámenie, boli sme sa k tomu aj vyjadrovať, ja som bola taktiež vypočutá k tomu trestnému oznámeniu, či som ja ako výkonná riaditeľka S. podala trestné oznámenie na žalobcu si nepamätám.

Vo funkcii výkonnej riaditeľky S. som pôsobila do 31. 1. 2007".

Podľa materiálu „Správa o finančných prevodoch bývalého výkonného riaditeľa S. N. S. P. Ľ. P. PhDr. O. S., CSc. po 21. novembri 2003" vypracovanou dňa 20. 1. 2004 JUDr. V. M., CSc., /č. l. 237 - 239/:

„Takéto konanie Dr. S. vzbudilo u výkonnej riaditeľky podozrenie z možného neoprávneného disponovania s finančnými prostriedkami Strediska, a preto 2. decembra 2003 osobne požiadala o výpis z účtov H. B. a zistila že
1. Dr. S. XX. novembra XXXX vybral cez pokladňu banky (t. j. v hotovosti) 250 000,-Sk (slovom dvestopäťdesiat tisíc slovenských korún) z účtu č. 1129009 (vtedy dotačný účet S. zo štátneho

rozpočtu; ďalej len „dotačný účet S."). Z týchto peňazí do pokladne Strediska vložil sumu 70 000,- Sk (slovom sedemdesiat tisíc slovenských korún), ktorá bola použitá na výdavky spojené s bežnou prevádzkou Strediska a výplatu miezd v hotovosti zamestnancom Strediska. Zostávajúcu čiastku 180 000,-Sk (slovom stoosemdesiat tisíc slovenských korún) si Dr. S., ako sa vyjadril, ponechal ako svoju zálohu.

2. z účtov Strediska v H. B., a to z dotačného účtu Strediska (pôvodné číslo 1129009) a z grantového účtu Strediska (pôvodné číslo 1129017) previedol Dr. S. na príkaz daný tejto banke spolu 850 000,- Sk (slovom osemstopäťdesiat tisíc slovenských korún):
a) H. B. z dotačného účtu Strediska č. 1129009 poukázala 25. novembra 2003 550 000,-Sk (slovom päťstopäťdesiat tisíc slovenských korún) na novozaložený účet v T. B. č. XXXXXXXXXX; naň boli pripísané 26. novembra 2003. Zostatok na dotačnom účte Strediska č. 1129009 po preúčtovaní týchto prostriedkov bol 83 177,55 Sk (slovom osemdesiattritisíc stosedemdesiat sedem korún a päťdesiatpäť halierov),

b) H. B. z účtu č. XXXXXXX (grantový účet Strediska) poukázala 25. novembra 2003 300 000,-Sk (slovom tristotisíc slovenských korún) na novozaložený účet v . T. B. č. XXXXXXXXX; naň boli pripísané 26. novembra 2003. Zostatok na grantovom účte Strediska po preúčtovaní týchto prostriedkov bol 84 140,22 Sk (slovom osemdesiatštyritisíc stoštyridsať korún a dvadsaťdva halierov),

c) T. B. X. decembra XXXX z účtu č. XXXXXXXXXX (novozriadený účet, na ktorý boli prevedené XX. novembra XXXX prostriedky Strediska) na základe hromadného príkazu vystaveného ešte 27. novembra 2003 účtovníčkou, po doplnení čísla účtu a po prepísaní dátumu (z 27. novembra 2003 na 1. december 2003) na tomto príkaze Dr. S. (čo osvedčil svojim podpisom) poukázala sumu 256 258,-Sk. (slovom dvestopäťdesiatšesťtisíc dvestopäťdesiatosem slovenských korún). Išlo o výplatu miezd zamestnancom Strediska (výplatný termín bol 29. november 2003) s odvodmi daní, sociálneho a zdravotného poistenia za mesiac november 2003.

Výkonná riaditeľka pri návšteve H. B. (2. decembra 2003) zistila z výpisov z H. B. prevedenie peňazí do T. B., avšak nebolo zrejmé, či išlo o prevedenie na súkromné účty, alebo na novozriadené účty Strediska. Na druhý deň 3. decembra 2003 chcela zájsť do T. B. (ústredia, lebo z výpisov z H.. B. bol zrejmý iba kód tejto banky), aby zistila o aké účty ide a súčasne aby zmenila podpisový vzor, ak by išlo o účty Strediska. V pošte adresovanej Stredisku boli 3. decembra 2003 doručené aj písomnosti z konkrétnej pobočky T. B. o založení účtov na Stredisko i transakcie, ktoré boli na týchto účtoch zrealizované.

Ešte v ten istý deň t. j. 3. decembra 2003, prišla výkonná riaditeľka do uvedenej pobočky T. B. zmeniť podpisový vzor, avšak riaditeľ pobočky trval na tom, aby mu bolo predložené uznesenie Správnej rady č. 16 o jej zvolení za výkonnú riaditeľku s podpismi overovateľov uznesenia, ktoré budú overené notárom. Tento úkon bol urobený v ranných hodinách 4. decembra 2003 a ešte dopoludnia získala výkonná riaditeľka podpisový vzor. Peniaze z účtov V. T. B. boli poukázané na tie účty H. B., z ktorých boli prevedené. V tento deň boli účty v T. B. zrušené.

V súvislosti s udalosťami, ktoré sa udiali 8. decembra 2003, a to násilné vniknutie Dr. S. do kancelárií Strediska spojené s výmenou zámkov a za asistencie polície sprístupnenie týchto priestorov výkonnej riaditeľke a zamestnancom, ktorí sa vrátili z dovolenky nariadenej riaditeľkou (Dr. Z. bola z dovolenky nariadenej Dr. S. v trvaní od 25. novembra 2003 do 31. decembra 2003 odvolaná), ale aj s udalosťami z 9. decembra 2003 (príchod Dr. S. na pracovisko Strediska na D. C. XX v B. a neustále domáhanie sa výkonu svojej funkcie a vyháňania výkonnej riaditeľky i zamestnanca S. P. z priestorov Strediska) spôsobilo, že výkonná riaditeľka až 10 decembra 2003 mohla ísť do H. B. a zmeniť čísla účtov, ktoré má v tejto banke Stredisko. Vtedy zistila, že Dr. S. poukázal 9. decembra 2003 na dotačný účet Strediska č. 1129009 (ešte pôvodný) peňažné prostriedky vo výške 180 000,-Sk (slovom stoosemdesiat tisíc slovenských korún) čo bol zvyšok z 250 000,-Sk, ktoré vybral v hotovosti 24. novembra 2003 z tohto (dotačného) účtu Strediska v H. B.".

Správna rada S. Uznesením č. 28 zo dňa 20. 1. 2004 vzala uvedenú správu na vedomie /č. l. 236/.
U. B. S., a.s., (právny predchodca H. B., a.s.,) oznámila súdu
/č. l. 222/ nasledovné skutočnosti:

„Dňa 24. 11. 2003 bol realizovaný hotovostný výber z účtu XXXXXXX vo výške 250 000,-Sk.
Dňa 25. 11. 2003 bola z účtu klienta XXXXXXX prevedená suma 550 000,-Sk na účet XXXXXXXXXX/XXXX, VS: 9, KS: 308, SS: 102003.
Dňa 25. 11. 2003 bola z účtu klienta XXXXXXX prevedená suma 300 000,-Sk na účet XXXXXXXXXX/XXXX., VS: 9, KS: 308, SS: 102003.
Dňa 25. 11. 2003 bol na účte XXXXXXX po zrealizovaní uvedeného prevodu + ostatných prevodov zostatok vo výške 83 177.54,-Sk
Dňa 25. 11. 2003 bol na účte XXXXXXX po zrealizovaní uvedeného prevodu zostatok vo výške 84 140.22 Sk.

JUDr. V. M. predložila podpisový vzor dňa 26. 11. 2003, čím jej vzniklo podpisové právo k účtom č.
1129009 - uzavretý 10. 12. 2003,
1129017 - uzavretý 10. 12. 2003,
1129033 - uzavretý 10. 12. 2003.
Predmetné účty mali charakter bežných účtov v SKK".

Podľa oznámenia S. /č. I.267/:

„PhDr. O. S., CSc. uskutočnil 24. novembra 2003 osobný výber z účtu
č. XXXXXXX/XXXX v H. B. a.s., bez zadania účelu sumu 250 000,-Sk. Príjmový pokladničný doklad bol vložený do pokladne, ale uvedenú sumu si ponechal. Dňa 9. decembra 2003 bol uskutočnený vklad na účet č. XXXXXXX/XXXX H. B. na sumu
180 000,-Sk od PhDr. O. S., CSc. O vrátení zvyšnej sumy 70 000,-Sk nie je žiadny doklad v pokladni ani vo výpise z účtu, čo predpokladáme, že uvedenú sumu si PhDr. O. S., CSc. ponechal.

Účty č. XXXXXXXXXX/XXXX a č. XXXXXXXXXX/XXXX . v T. B. a.s., boli založené 23. novembra 2003".

Žalobca vo svojom prednese na pojednávaní dňa 20. 3. 2009 /č. l. 245 - 246/, uviedol že „čo sa týka sumy 250 000 Sk, ktorú vybral v hotovosti z účtu S. v banke dňa 24. 11. 2003, tak tieto všetky vložil do pokaldne S., čo je zrejmé z fotokópie príjmového pokladničného dokladu, ktorý predkladá súdu v ten istý deň 24. 11. 2003 vybral z pokladne S. sumu 180 000 Sk, pričom na výdavkovom pokladničnom doklade, ktorý predkladá súdu vo fotokópii, vyznačil ako účel zálohu, tieto peniaze mal v hotovosti pri ako na výdavky strediska, a to na mzdy zamestnancov, rôzne poplatky. Čo z tejto sumy minul, to dokladoval vo forme účtovných dokladov a koľko minul, to teraz nevie, vrátil nepoužité prostriedky z tejto sumy po skončení PN, ktorú uvádzal na dnešnom pojednávaní."

Podľa príjmového pokladničného dokladu S. /č.l. 241/ bola dňa 24. 11. 2003 prijatá od H. B. suma 250 000 Sk.

Podľa výdavkového pokladničného dokladu S. /č.l. 242/ bola žalobcom prevzatá suma 180 000 Sk, ako účel bol vyznačený „záloha".

Podľa potvrdenia dočasnej pracovnej neschopnosti /č.l. 240/ žalobca neschopný práce od 1.12. 2003, schopným práce bol od 9. 12. 2003.

Z materiálu Najvyššieho kontrolného úradu Slovenskej republiky „Správa o výsledku kontroly hospodárenia s prostriedkami štátneho rozpočtu SR v S. N. S. P. Ľ. P." v rokoch 2001-2003 z mája 2004 / č.l. 147/ nie je zrejmé, že by ňou bolo vytýkaná skutočnosť chýbania financií v dôsledku uvedených finančných operácií žalobcu.
Podľa „Záznamu zo zasadnutia Správnej rady S. konaného dňa 21. 11. 2003" bol tretím bodom jeho programu „voľba výkonného riaditeľa strediska" a za výkonnú riaditeľku strediska bola zvolená JUDr. V. M. /Uznesenie č. 16/ pričom jej protikandidátom bol žalobca, ktorý priamo na tomto zasadnutí neuznal výsledok voľby, na najbližšom rokovaní správnej rady dňa 8. 12. 2003 mali byť prerokované ďalšie body tohto programu /č.l. 269-270/.

Podľa Uznesenia č. 16 správnej rady S. zo dňa 21. 11. 2003 bola za výkonnú riaditeľku S. zvolená JUDr. V. M. /č.l. 271/.

Ostatné vykonané dôkazy nemali právny význam pre rozhodnutie vo veci.

Súd posudzoval takto zistený skutkový stav podľa nasledovných ustanovení právnych predpisov:

Podľa § 11, O.Z., fyzická osoba má právo na ochranu svojej osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia, svojho mena a prejavov osobnej povahy.

Podľa § 13, ods. 1, cit. zák., fyzická osoba má právo najmä sa domáhať, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov, a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie.

Podľa ods. 2, cit. ust. zák., pokiaľ by sa nezdalo postačujúce zadosťučinenie podľa ods. 1 najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Podľa ods. 3, cit. ust. zák., výšku náhrady podľa ods. 2 určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo.

Podľa § 101 cit. zák., pokiaľ nie je v ďalších ustanoveniach uvedené inak, premlčacia doba je trojročná a plynie odo dňa, keď sa právo mohlo vykonať po prvý raz.

Súd pri posudzovaní takto zisteného skutkového stavu vychádzal taktiež i z aplikácie nasledovných ustanovení Ústavy a Dohovoru (Oznámenie č.209/1992 Zb.):

Podľa Čl. 19 ods. ,1 Ústavy, každý má právo na zachovanie ľudskej dôstojnosti, osobnej cti, dobrej povesti a na ochranu mena.

Podľa Čl. 26 ods. 1, Ústavy, sloboda prejavu a právo na informácie sú zaručené.

Podľa ods. 2. vety prvej cit. Čl., každý má právo vyjadrovať svoje názory slovom, písmom, tlačou, obrazom alebo iným spôsobom, ako aj slobodne vyhľadávať prijímať a rozlišovať idey a informácie bez ohľadu na hranice štátu.

Podľa ods. 4, cit. Čl., slobodu prejavu a právo vyhľadávať informácie možno obmedziť zákonom, ak ide o opatrenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné na ochranu práv a slobôd iných, bezpečnosť štátu, verejného poriadku, ochranu verejného zdravia a mravnosti.

Podľa ods. 2, cit. Čl., štátny orgán nemôže do výkonu tohto práva zasahovať okrem prípadov, keď je to v súlade so zákonom a nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, verejnej bezpečnosti, hospodárskeho blahobytu krajiny, predchádzania nepokojov a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky alebo ochrany práv a slobôd iných.

Podľa Článku 10, ods. 1, vety prvej Dohovoru, každý má právo na slobodu prejavu.
Podľa vety druhej citovaného ods. Článku, toto právo zahŕňa slobodu zastávať názory a prijímať a rozširovať informácie alebo myšlienky bez zasahovania štátnych orgánov a bez ohľadu na hranice.

Podľa ods. 2, cit. Čl., výkonom týchto slobôd, pretože zahŕňa aj povinnosti aj zodpovednosť, môže podliehať takým formalitám, podmienkam, obmedzeniam alebo sankciám, ktoré ustanovuje zákon a ktoré sú nevyhnutné v demokratickej spoločnosti v záujme národnej bezpečnosti, územnej celistvosti alebo verejnej bezpečnosti, predchádzania nepokojom a zločinnosti, ochrany zdravia alebo morálky, ochrany povesti alebo práv iných, zabráneniu úniku dôverných informácií alebo zachovanie autority a nestrannosti súdnej moci.

Podľa § 3c vety pred bodkočiarkou Zákona č. 308/1993 Z. z. o zriadení S. N. S. P. Ľ. P. v znení neskorších predpisov, funkčné obdobie výkonného riaditeľa ustanoveného podľa doterajších predpisov zaniká zvolením nového výkonného riaditeľa.

Z vykonaného dokazovania mal súd preukázané, že žaloba bola podaná dôvodne, keď k zásahu do v žalobe uvedených osobnostných práv žalobcu došlo, keď najskôr súd konštatuje, že je nepochybné, že k odvysielaniu predmetného príspevku v znení uvedenom na /č. l. 12 - 13/, nasledovným spôsobom:

1. Redaktor T. J. uviedol, že „na mieste sa zisťuje, že chýbajú aj peniaze jediný človek, ktorý s nimi mohol narábať je už spomínaný bývalý riaditeľ S.."

2. V nasledujúcej vete „M. S. predsedníčka správnej rady S." uviedla že „jednak výber v hotovosti, bola to čiastka asi 250 tisíc, potom boli to posun do inej banky nejakých 300 a 500 000."

3. V nasledujúcej vete redaktor uviedol, že „sa berú odtlačky prstov, dokumenty a po niekoľkých hodinách všetci odchádzajú na policajnú stanicu. Okolo budovy strediska to vyzerá ako keby prenášali nebezpečného zločinca . S. však neodchádza v policajnom aute, ale v taxíku s čiernymi sklami."

4. V nasledujúcej vete „JUDr. V. M. - výkonná riaditeľka S." uviedla, že „on si asi myslel, že v tomto prípade nám pravdepodobne bude nás aj paralyzovať určitým spôsobomfinančne."

5. V nasledujúcej vete "M. S. uviedla, že „budeme postupovať aj ďalšími trestnými oznámeniami."

6. V poslednej vete redaktor uviedol, že „kam sa podeli státisíce z centra pre ochranu ľudských práv vie zatiaľ iba bývalý riaditeľ doktor S., je však viac než pravdepodobné, že skončili v jeho peňaženke."

7. Z citácií viet uvedených v bode 1. až 6 bolo divákovi zrejmé, že žalobca si neoprávnene prisvojil veľkú sumu peňazí, viac ako jeden milión Sk patriacich S., resp., že ich ukradol, či spreneveril, teda, že sa dopustil spáchania trestného činu, a to ako riaditeľ, rsp. bývalý riaditeľ S., teda ako najvyšší predstaviteľ, resp. bývalý najvyšší predstaviteľ S., teda že zneužil na to toto svoje postavenie, aj keď možno už ako bývalý riaditeľ totiž divák sa z príspevku nedozvedel, či to urobil ako riaditeľ, či bývalý riaditeľ.

8. Divákovi bolo ďalej zrejmé, že len preto žalobca „neodchádza v policajnom aute, ale v taxíku," lebo sa to len „na mieste zistilo," ešte sa len „berú odtlačky prstov" a „bude sa postupovať aj ďalšími trestnými oznámeniami."
9. Redaktorom použitú formuláciu v poslednej vete „je však viac než pravdepodobné," divák vnímal z celého citovaného obsahu v bodoch 1. až 6. ako istotu, resp. že vyšetrovanie už len potvrdí túto jeho istotu.

10. A pritom v skutočnosti, už dňa X. XX. XXXX, teda šesť dní pred odvysielaním tohto príspevku, teda nie „na mieste," vedela nová výkonná riaditeľka S. JUDr. V. M., CSc., že žalobca dňa XX. XX. XXXX vybral v hotovosti 250 000 Sk, z týchto peňazí do pokladne Strediska vložil sumu 70 000 Sk, ktorá bola použitá na výdavky spojené s bežnou prevádzkou Strediska a výplatu miezd v hotovosti zamestnancom Strediska, zostávajúcu čiastku 180 000 Sk si žalobca, ako sa vyjadril, ponechal ako svoju zálohu, dňa 25. 11. 2003 na príkaz žalobcu poukázala H. B. z dvoch účtov sumy 550 000 Sk a 300 000 Sk na žalobcom novozaložené účty v T. B., dňa 1. 12. 2003 T. B. z novozriadeného účtu poukázala sumu 256 258 Sk, išlo o výplatu miezd zamestnancom" a dňa X.XX. XXXX, teda päť dní pred odvysielaním tohto príspevku, z „pošty adresovanej Stredisku, ktorou boli doručené aj písomnosti z konkrétnej pobočky T. B. o založení účtov na Stredisko i transakcie, ktoré boli na týchto účtoch zrealizované," zistila, že nešlo o súkromné účty žalobcu, čo „nevedela dňa X. XX. XXXX pri návšteve H. B. kedy zistila z výpisov H. B. prevedenie peňazí do T. B.."

11. Je teda jednoznačne zrejmé, že analyzovaný obsah príspevku a teda najmä záverečná veta redaktora je nepravdivá a teda neoprávnená, a to bez ohľadu na to, že v čase odvysielania príspevku žalobca v skutočnosti naozaj mal sumu 180 000 Sk k dispozícii, ale divák z príspevku vedel o sumách 250 000 Sk, 300 000 Sk a 500 000 Sk, ktoré si žalobca neoprávnene prisvojil, resp. ukradol, či spreneveril.

12. Rovnako je bez právneho významu skutočnosť, že uvedené finančné operácie už nerobil ako výkonný riaditeľ, pretože to sa divák ani z príspevku nedozvedel, ako už súd v bode 7. uviedol.

13. Ďalej súd zdôrazňuje, že žalobca bol v tomto príspevku jednoznačne a nepochybne identifikovateľný.

14. V zmysle prechádzajúcej analýzy súd zdôrazňuje celkový mimoriadne negatívny dojem diváka plynúci z tohto príspevku voči žalobcovi, a to aj do budúcnosti, keďže osoba spájaná s krádežou, spreneverou veľkej sumy peňazí, sa prakticky už nikdy neočistí, jeho česť a povesť sú pošpinené navždy a tak je to aj v prípade žalobcu.

15. A to zvlášť vtedy, keď analyzovaný príspevok bol odvysielaný v najsledovanejšej relácii druhej najsledovanejšej komerčnej televízie, a to s celoštátnou pôsobnosťou, pričom v tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 1998, sp. zn. 1Co 15/97, R 45/2000, v ktorom konštatoval nasledovné:
„Ak k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dôjde televíznym vysielaním, treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu. Takýto zásah, spočívajúci v tvrdej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch".

16. Súd konštatuje, že právne rozhodujúcim pre posúdenie tohto prípadu je posúdenie stretu práva na ochranu osobnosti žalobcu a práva na slobodu prejavu žalovaného.

17. Ako totiž jednoznačne vyplýva z citovaných ustanovení právnych predpisov, podľa ktorých súd posudzoval zistený skutkový stav, právo na slobodu prejavu neexistuje a nepôsobí izolovane, ale musí byť v rovnováhe s inými právami, pričom jedným z týchto práv je aj právo na ochranu osobnosti fyzickej osoby, voči ktorej bolo právo na slobodu prejavu realizované.

18. „K stretu práva na slobodný prejav a práv na osobnú česť a dobrú povesť" sa v poslednom období komplexne vyjadril Ústavný súd Českej republiky Nálezom zo dňa 11.11. 2005 sp. zn. I. ÚS 453/03 nasledovne:

„Vecou verejnou sú všetky agendy štátnych inštitúcií ako i činnosť osôb pôsobiacich vo verejnom živote, t.j. napríklad činnosť politikov, miestnych i celoštátnych, úradníkov, sudcov, advokátov, poprípade kandidátov či čakateľov na tieto funkcie; vecou verejnou je ale i umenie vrátane novinárskych aktivít a šoubiznisu a ďalej všetko, čo na seba upúta verejnú pozornosť. Tieto verejné záležitosti resp. verejná činnosť jednotlivých osôb, môžu byť verejne posudzované.

Česť je tiež integrálnou a dôležitou súčasťou dôstojnosti človeka. Formuje rovnako základ mnohých rozhodnutí urobených členmi demokratickej spoločnosti, ktoré sú fundamentálne pre jej dobré fungovanie. Česť hrá úlohu vo vzťahoch, ako napr. koho zamestnávateľ zamestná, resp. pre koho pracovník chce pracovať, je rozhodujúca pri úvahe o tom, kto má postúpiť do vyšších pracovných, či funkčných pozícií, česť je dôležitá pri rozhodovaní o tom, s kým nadviazať obchodné vzťahy alebo komu bude daný hlas v politickom živote. Ak je raz česť pošpinená neopodstatneným obvinením vyjadreným verejne, a tým skôr v médiách, môže byť povesť a česť osoby poškodená navždy a najmä potom v situácii, ak nie je daná možnosť rehabilitácie. Pokiaľ taká situácia nastane, prehráva ako osoba sama, tak aj spoločnosť. A práve preto nemožno vychádzať z toho, že ochrana povesti, resp. cti je záležitosťou dôležitou len pre dotknutého jednotlivca, prípadne jeho rodinu. Z týchto dôvodov je ochranu povesti, resp. cti, potrebné vnímať i ako ochranu verejného majetku. Je preto vo verejnom záujme, aby česť a povesť osôb pôsobiacich vo verejnom živote nebola diskutovaná v skutkovo posunutých rovinách. Ako na poli politiky, tak v informačných prostriedkoch volič potrebuje byť schopný rozoznať dobro od zla, aby nakoniec mohol urobiť informovaný výber vo vzťahu k politikovi i k médiám.

Základné právo na česť sa uplatňuje vo viacerých sférach. Ide o súkromnú sféru, sféru spoločenskú, občiansku a profesionálnu, pričom posledné tri možno označiť za sociálnu sféru. V prvej sfére ide vlastne o ochranu súkromia, v ktorého rámci sa nepochybne tiež uplatňuje i právo na česť. Zásadne je vecou každého, čo a v akom rozsahu z tejto sféry uvoľní ako informáciu pre okolitý svet.

Vrstva spoločenská, občianska a profesionálna reflektujú sociálnu povahu základných práv, resp. odrážajú fakt, že jednotlivec žije v spoločenstve a vstupuje s ostatnými jeho členmi do komunikácie a prostredníctvom svojho chovania, ba dokonca prostredníctvom svojho samotného bytia, ovplyvňuje ostatných členov spoločenstva."

19. Vzhľadom k analýze v bodoch 1. až 18. je nepochybné, že právo žalovaného na slobodu prejavu sa dostalo do výraznej nerovnováhy s právom žalobcu na ochranu jeho osobnosti, resp. že právu na slobodu prejavu žalovaného bola bezdôvodne daná prednosť pred právom na ochranu osobnosti žalobcu (Nález ÚS ČR zo dňa 09.02. 1998, sp. zn. IV ÚS 154/97), a preto súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy 6 638,78 Eur.

20. K významu náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 2 O.z. je najskôr potrebné poukázať na to, že plní v podstate rovnakú funkciu ako primerané zadosťučinenie v zmysle Čl. 127 Ústavy a spravodlivé zadosťučinenie v zmysle Článku 41 Dohovoru.

Podmienkou priznania materiálnej satisfakcie je nemajetková ujma, ktorá je spôsobilá v značnej miere znížiť dôstojnosť občana alebo jeho vážnosť v spoločnosti. Vo väčšine prípadov je zisťovanie konkrétnych následkov zásahu do práva na ochranu osobnosti veľmi ťažké a vzhľadom na špecifickosti prejednávanej veci ich v podstate ani nie je možné zistiť. Za základné kritérium pre rozhodovanie o priznaní primeraného zadosťučinenia možno označiť právny názor Ústavného súdu SR :

„Podľa názoru ústavného súdu priznanie primeraného finančného zadosťučinenia ako náhrady nemajetkovej ujmy vyjadrenej v peniazoch prichádza do úvahy predovšetkým v tých prípadoch, keď porušenie základného práva alebo slobody nie je možné napraviť. To znamená, že neprichádza do úvahy zrušenie rozhodnutia alebo opatrenia, resp. uvedenie do pôvodného stavu." (I ÚS 15/02)

Ústavný súd SR vo svojich rozhodnutiach vidí nemajetkovú ujmu „v pocitoch neistoty, krivdy, poníženia, nespravodlivosti, márnosti", ktoré sprevádzajú porušovanie základného práva fyzickej osoby.

Ústavný súd SR pri určení výšky primeraného zadosťučinenia vychádza zo zásad spravodlivostí, z ktorých vychádza Európsky súd pre ľudské práva, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie podľa Článku 41 Dohovoru so zreteľom na konkrétne okolnosti prípadu.

Európsky súd pre ľudské práva v prípadoch, keď priznáva spravodlivé zadosťučinenie v súlade s Článkom 41 Dohovoru málokedy odôvodňuje výšku priznanej náhrady. Vo svojich rozhodnutiach pri priznávaní spravodlivého zadosťučinenia však vychádza z princípu požiadavky spravodlivosti a spravodlivého základu. Za morálnu škodu Európsky súd pre ľudské práva považuje pocity existenčnej neistoty, stresu, depresie, nemohúcnosti, nespravodlivosti, akejkoľvek bolesti, zlosti, problémov a obťažovania, ktoré si poškodená strana musela vytrpieť a pod.

21. K problematike vzniku nemajetkovej ujmy považuje súd za potrebné uviesť z hľadiska odbornosti nasledovné skutočnosti :

„K vzniku nemajetkovej ujmy na ochranu osobnosti fyzickej osoby môže dôjsť, vzhľadom na odlišnú povahu jednotlivých hodnôt osobnosti tvoriacich ich fyzickú a morálnu jednotu, rôznym spôsobom. Väčšinou bude vznik nemajetkovej ujmy spadať časovo do jedného momentu s už uskutočnením samotného neoprávneného zásahu. (napr. s obmedzením osobnej slobody, vyfotografovaním fyzickej osoby na ulici, použitím cudzej podobizne. obstaraním si zvukového záznamu rozhovoru, atď.). Podmienkou úspešného uplatnenia občianskoprávnej ochrany podľa § 13 Obč. zák. v týchto prípadoch nie je, aby spolu s neoprávneným zásahom došlo zároveň vždy k zníženiu vážnosti postavenia postihnutej osoby v spoločnosti." (Švestka J., Jehlička O., Pavlík P., Plecitý V., Knap K., Ochrana osobnosti podľa občianskeho práva, LINDE, Praha, 1996, strana 112, 230 - 235).

V tejto súvislosti súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu SSR z 26. 04. 1987, 1Cz 32/78, Sborník IV, str. 453, SEVT PRAHA 1986, v ktorom konštatoval nasledovné:

„Na úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti sa nevyžaduje vyvodenie následkov, ale stačí, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva, chránené v ustanovení § 11 Občianskeho zákonníka.

Ďalej súd poukazuje na Sborník III, str. 176, kde je konštatované:

„Objektívna spôsobilosť zásahu narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka je ďalšou zložkou zásahu nevyhnutnou k tomu, aby právo na ochranu osobnosti mohlo byť úspešne uplatnené.

Nie každý neoprávnený zásah, najmä do práva na ochranu občianskej cti bude objektívne spôsobilý túto záležitosť spĺňať. Bude záležať najmä na prostredí, v ktorom k zásahu došlo, na subjekte, na jeho obsahu, pokiaľ spočíval v skutkových tvrdeniach, na intenzite a na ostatných okolnostiach, za ktorých bol uskutočnený.

K úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti postačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka. K takému zisteniu dôjde súd po posúdení všetkých okolností konkrétneho prípadu.
Nevyžaduje sa vyvolanie následkov. Požiadavka, aby podmienkou úspešného uplatnenia práva na ochranu osobnosti bolo vyvolanie následkov, by znamenala povinnosť súdu tieto následky zisťovať. U práva na ochranu občianskej cti, kde následok spočíva v znížení vážnosti u spoluobčanov a v ohrození postavenia i uplatnenia občana v spoločnosti, by zisťovanie takýchto okolností mohlo byť v rozpore s cieľom právnej úpravy ochrany osobnosti."

V Sborníku III na strane 199 je konštatované:

Aby mohlo ísť o zásah do práv občana v zmysle ustanovenia § 11 OZ je potrebné, aby bol objektívne spôsobilý vyvolať následky týkajúce sa osobnosti občana.

V rozhodnutí uverejnenom pod č. 103/1967 zbierky rozhodnutí a oznámení súdov ČSSR sa k tomu uviedlo: „Občiansky zákonník poskytuje ustanovením § 13 ochranu osobnosti len v prípade takého porušenia občianskej cti, ktorej porušenie predstavuje zásah do osobnosti občana, pričom tento zásah musí byť objektívne spôsobilý takúto ujmu spôsobiť. Ide o konanie proti osobnej a mravnej integrite občana, znižuje jeho dôstojnosť, vážnosť a česť, o konanie, ktoré z hľadiska vzťahu občana k ostatným spoluobčanom ohrozuje jeho postavenie a uplatnenie v spoločnosti."

Objektívnu spôsobilosť vyvolať tieto následky nejde vtedy, ak došlo k zásahu napr. pri rozhovore len medzi dvomi osobami. Ak sa však dostanú prednesené výroky na verejnosť alebo ak sa na verejnosť môžu dostať, je tu daná objektívna spôsobilosť vyvolať následky týkajúce sa osobnosti občana."

V tejto súvislosti súd poukazuje i na názor publikovaný v STUDIA IURIDICA BRATISLAVENSIA Nr. 2, JUDr. J. C., CSc. ochrana osobnosti v slovenskom občianskom práve, Vydavateľské oddelenie Právnickej fakulty UK, Bratislava 1994,:

„Pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti postačuje, aby zásah, ktorý je objektívne spôsobilý vyvolať ujmu, spočíval v púhom ohrození osobnosti fyzickej osoby. Tento záver, ktorý v plnej miere akceptuje i judikatúru - NS, Cpj 138/69 - sa opiera o ustanovenie § 11 OZ a ustanovenie § 13 OZ. Z obsahu oboch ustanovení síce výslovne nevyplýva väzba nepriaznivých právnych následkov na ohrozenie osobnosti fyzickej osoby, avšak obe kľúčové ustanovenia nemožno vykladať v tomto zmysle, že občianskoprávna ochrana sa viaže výhradne na porušenie osobnostnej sféry. Ak navyše platný OZ zvýrazňuje prevenčné pôsobenie platnej právnej úpravy (§3, § 415 a n. OZ), je namieste, aby sa poskytovanie občianskoprávnej ochrany podľa § 11 a n. OZ uplatňovalo aj pri púhom ohrození osobnosti fyzickej osoby. Založenie zodpovednosti podľa § 13 OZ teda nevyhnutne vyžaduje existenciu i materiálnej ujmy v podobe už existujúcej poruchy.

Ďalej súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 2094/99, v ktorom konštatoval nasledovné:

„Je nerozhodný okruh osôb, do ktorých sféry sa dostalo tvrdenie /list/, ktorým je občanovi posúvané nečestné konanie. Ide /totiž/ o tvrdenie, ktoré je objektívne spôsobilé privodiť ujmu na právach občana, a to pokiaľ ide o jeho česť. Nie je rozhodné, či občanovi vznikla skutočná ujma, pretože postačí, že došlo k zásahu do práva na ochranu osobnosti objektívne spôsobilému narušiť práva chránené ustanovením § 11 a nasl. O.Z."

Súd poukazuje i na uznesenie Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo 662/2002, zo dňa 7.5. 2002, v ktorom konštatoval nasledovné:

„Občiansky zákonník nevyžaduje k úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti zavinenia toho, kto sa dopustil neoprávneného zásahu do práva na ochranu osobnosti i nemožno sa zbaviť zodpovednosti ani dôkazom, že subjekt zásahu bol v omyle. Nevyžaduje sa ani vyvolanie následkov neoprávneného zásahu."
Rovnako súd poukazuje i na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 28Cdo 2194/2002, zo dňa 24.4. 2003,v ktorom konštatoval nasledovné:

„K úspešnému uplatneniu práva na ochranu osobnosti postačí zistenie, že zásah bol objektívne spôsobilý narušiť alebo ohroziť práva chránené ustanovením § 11 Občianskeho zákonníka; nevyžaduje sa vyvolanie následkov. Kto sa zásahu dopustil, nemôže sa zbaviť zodpovednosti ani dôkazom, že bol v omyle. Zásadne sa nemožno úspešne brániť proti žalobe na ochranu osobnosti tým, že žalovaný šíril len tie údaje, ktoré sám počul."

Taktiež súd poukazuje i na rozsudok Najvyššieho súdu Českej republiky sp. zn. 30Cdo 2870/2000, zo dňa 13.12. 2000, v ktorom konštatoval nasledovné:

„Pre účely výkladu ustanovenia § 13 ods.2 Obč. zák. je nutné uvážiť, že bez vedomia pacienta uskutočnený a požiadavkami lekárskej vedy neodôvodnený operačný zákrok u fyzickej osoby, resp. taký zákrok vykonaný dokonca omylom, bude mať vždy znaky neoprávneného a vo väčšine prípadov súčasne tiež i veľmi závažného zásahu do práva na ochranu osobnosti takej osoby, ktorá má nezadateľné právo na ochranu fyzickej integrity, a to bez ohľadu na prípadne skutočne nastalé zdravotné následky zásahu."

Zo slovenskej súdnej praxe súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4Cdo 69/99, v ktorom konštatoval nasledovné:

„Výšku náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch v zmysle § 13 ods. 3 Občianskeho zákonníka nemožno určiť sčítaním čiastkových náhrad za dielčie, dokazovaním zistené prípady negatívnych dopadov zásahu do jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby, ale len spôsobom stanoveným v uvedenom zákonnom ustanovení."

„Zo skutkového stavu:
„ Pokiaľ ide o posúdenie správnosti záveru o určení výšky tejto náhrady, odvolací súd podľa názoru dovolacieho súdu postupoval správne keď prihliadol na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods. 3 Obč. zák.). Jednoznačne správne postrehol, že žalobca súbežne s tým, ako v konaní opisoval, negatívne dôsledky dopadu predmetného článku v materiálnej sfére jeho života (na jeho riadiace postavenie na pracovisku, odvolanie z funkcie, krátenie prémií, dočasné prevedenie na menej platenú prácu), opisoval tiež negatívny dopad v nemateriálnej sfére, a tým aj podstatu vzniku samotnej nemajetkovej ujmy. Táto ujma aj podľa Najvyššieho súdu SR nespočíva v znížení prémií alebo platu, či v úhrade výdavkov na dovolenku, jej podstatou je zníženie spoločenského postavenia žalobcu, ktoré sa navonok prejavilo v nepriznaní prémií, ďalej v odvolaní z riadiacej funkcie, vo vzniku uštipačných poznámok a narážok, ktorým musel čeliť a všeobecne vo vzniku jemu spoločensky nepríjemných situácií. Vyvolanie takéhoto dôsledku zásahu (t.j. nemajetkovej ujmy z hľadiska § 13 ods. 2 Obč. zák.) bolo jednoznačne preukázané dokazovaním, ktoré vykonali súdy nižších stupňov.

Nakoľko samotné jednotlivé súčasti osobnosti fyzickej osoby a osobnostných práv, ktorým poskytuje ochranu § 13 Obč. zák. (ľudská dôstojnosť, česť, meno, vážnosť, súkromie a pod.) sú hodnoty, ktoré v podstate nemožno vyjadriť v peniazoch /nemožno/ výšku náhrady v konkrétnom prípade zisťovať výpočtom, pri ktorom by sa sčítavali čiastkové náhrady za dielčie, dokazovaním zistené prípady negatívnych dopadov zásahu do jednotlivých stránok osobnosti (napr. za uštipačné poznámky x Sk, za nevhodné vtipy x Sk, za spoločenskú ujmu v pracovnoprávnej oblasti x SK a pod.). Neoceniteľnosť jednotlivých stránok ľudskej osobnosti, ale ešte neznamená, že by peniazmi nebolo možné vyjadriť výšku náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej protiprávnym zásahom do osobnosti. Výšku náhrady nemajetkovej ujmy možno určiť, a to spôsobom, ktorý uvádza zákon - s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo (§ 13 ods 3. Obč. zák.)

Dovolací súd spomedzi okolností, za ktorých došlo k zásahu, prihliadol predovšetkým na to, že pravde sa priečiace údaje v uverejnenom článku zasiahli do mimoriadne citlivej oblasti života fyzickej osoby - občianskej bezúhonnosti, cti a vážnosti v spoločnosti. Žalobca bol totiž v rozpore so skutočnosťou označený za páchateľa trestnej činnosti, ktorá je všeobecne považovaná za protispoločenskú a nemorálnu a ako taká je spoločnosťou odsudzovaná. Dovolací súd vzal zreteľ tiež na skutočnosť, že táto trestná činnosť postihla obchodnú spoločnosť, v ktorej žalobca pracoval a bol zaradený do riadiacej funkcie, článok ho teda znevážil ako pracovníka a vedúceho priamo v bezprostrednom kolektíve osôb, s ktorými sa denne stýkal. Za veľmi závažnú okolnosť považoval, že k zásahu nedošlo v malom okruhu osôb, ale prostredníctvom masovokomunikačného, širokej verejnosti určeného informačného prostriedku, v dôsledku ktorého bol zásah negatívneho pôsobenia článku značný. So zreteľom na všetky uvedené skutočnosti dospel dovolací súd k záveru, že odvolací súd rozhodol správne, keď napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch priznal žalobcovi v celej ním požadovanej výške 50.000 Sk.

Vzhľadom na obsah dovolania dovolací súd dodal, že s prihliadnutím na okolnosti zásahu do nemajetkovej sféry života žalobcu nebolo, vôbec potrebné skúmať, konkrétne aká majetková ujma žalobcovi vznikla týmto zásahom, pre účely priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch bolo postačujúce zistiť, k zásahu akej povahy došlo, do ktorého z osobnostných práv, a akým rozsahom dopadu a s akými následkami v nemateriálnej sfére osobnosti žalobcu bolo zasiahnuté. Výšku náhrady, ktorú žalobca v konaní požadoval, považuje aj dovolací súd za primeranú všetkým okolnostiam, ktoré ako je uvedené vyššie vzal na zreteľ.

Z odôvodnenia:
Poznámky:
Občiansky zákonník v ustanovení § 11 priznáva každej fyzickej osobe právo na ochranu osobnosti, najmä života a zdravia, občianskej cti a ľudskej dôstojnosti, ako aj súkromia svojho mena a prejavov osobnej povahy. Vzhľadom na mnohotvárnosť jednotlivých stránok osobnosti fyzickej osoby a rozmanitosť životných situácií, v ktorých sa fyzická osoba môže nachádzať, zákon nepodáva výpočet konkrétnych foriem zásahov, ktorými môžu byť dotknuté jej osobnostné práva, ale stanovuje len znaky, pri danosti ktorých treba určité správanie považovať za zásah do osobnosti (objektívna spôsobilosť zásahu negatívne dopadnúť na osobnosť fyzickej osoby, neoprávnenosť zásahu a príčinná súvislosť medzi určitým správaním a porušením alebo ohrozením osobnostných práv.

Ak sú v konkrétnom prípade tieto znaky dané, má fyzická osoba právo domáhať sa, aby sa upustilo od neoprávnených zásahov do práva na ochranu jej osobnosti, aby sa odstránili následky týchto zásahov a aby jej bolo dané primerané zadosťučinenie. Pokiaľ by sa nezdalo postačujúce morálne zadosťučinenie, najmä preto, že bola v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti, má fyzická osoba tiež právo na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch (§13 ods. 2 Obč. zák.). Priznanie zadosťučinenia v peniazoch teda predpokladá splnenie určitých zákonom kvalifikovaných podmienok. Výšku náhrady tohto zadosťučinenia určí súd s prihliadnutím na závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k porušeniu práva došlo. Občiansky zákonník žiadnu maximálnu ani minimálnu hranicu výšky zadosťučinenia v peniazoch nestanovuje. Ustanovenie § 13 ods. 1 Obč. zák. stanovuje len, že zadosťučinenie má byť primerané. Určenie výšky náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch je vecou úvahy súdu, ktorý sa pri tejto úvahe musí riadiť dvoma v zákone taxatívne stanovenými kritériami (§ 13 ods. 3 Obč. zák. - závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti za ktorých k porušeniu práva došlo) a z týchto musí pri svojom rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch vychádzať. Iné ako vyššie uvedené kritériá nemôže súd pri rozhodovaní o tejto otázke vziať na zreteľ."

Taktiež súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 29.11. 2005 vo veci sp. zn. 5Cdo 136/2004, v ktorom konštatoval nasledovné:

„Ustanovenie § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka pripúšťa možnosť existencie rozmanitých dôvodov, so zreteľom na ktoré sa zadosťučinenie podľa odseku 1 nezdá postačujúce, osobitne ale uvádza jeden - je ním situácia, v ktorej bola zásahom v značnej miere znížená dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti. Na tejto skutočnosti sa zhodli súdy oboch stupňov. Pri tejto zákonnej konštrukcii môže byť záver o vzniku práva na náhradu nemajetkovej ujmy v peniazoch vyvodený z rôznych skutkových okolností osobnej, rodinnej, pracovnej a inej povahy, ak sa so zreteľom na ne nezdá postačujúce zadosťučinenie podľa § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka. Môže ísť teda nielen (ale aj) o okolnosti

svedčiace o znížení dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosti v spoločnosti v značnej miere. Pred zaujatím záveru, že nie sú dané podmienky vyplývajúce z § 13 ods. 2 Občianskeho zákonníka musí súd vyriešiť otázku, či by v situácii, za ktorej došlo k zásahu do osobnosti fyzickej osoby, pociťovala vzniknutú nemajetkovú ujmu (vzhľadom na jej intenzitu, rozsah, trvanie) ako závažnú každá iná fyzická osoba (nachádzajúca sa v danom mieste, čase a v osobnom, rodinnom a pracovnom postavení postihnutej fyzickej osoby). Zadosťučinenie v zmysle § 13 ods. 1 Občianskeho zákonníka môže súd považovať za postačujúce len vtedy, ak by zásah pre žiadnu inú fyzickú osobu v zrovnateľnej situácii neznamenal spôsobenie závažnej nemajetkovej ujmy."

Súd poukazuje i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zo dňa 31.5. 2005 vo veci sp. zn. 5Cdo 209/2004, v ktorom konštatoval nasledovné:

„Je iste potrebné súhlasiť s odvolacím súdom, pokiaľ v odôvodnení napadnutého rozsudku zdôraznil, že v súdenom prípade došlo k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv žalobcu chránených ust. § 11 Obč. zák., ale nie už s tým, že primeraným a dostatočným prostriedkom obrany proti neoprávnenému zásahu boli len satisfakčné účinky rozsudku, konštatujúce neoprávnenosť zásahu, a to aj s prihliadnutím na značný časový odstup od zásahu do poskytnutia ochrany, kedy už podľa neho finančná satisfakcia neplní odškodňovaciu funkciu, je to práve naopak, lebo väčší časový odstup daný (nepeňažný) spôsob satisfakcie, míňa svojím účinkom, preto nezostáva, že len vzniknutú nerovnováhu (zapríčinenú úmyselným konaním odporcu) kompenzovať zadosťučinením finančným tak, ako to urobil v prejednávanej veci okresný súd. V tejto súvislosti treba dodať, že občianskoprávna ochrana osobnosti môže byť v súčasných podmienkach v určitých prípadoch účinná len vtedy, ak aj výška plnenia uložená rušiteľovi postihnutej fyzickej osobe zaisťovať nielen primerané zadosťučinenie, zodpovedajúce závažnosti vzniknutej nemajetkovej ujmy, ale zároveň bude odstrašujúcim účinkom pôsobiť preventívne ako na rušiteľa, tak na všetkých ostatných."

A napokon súd ešte poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 24. júna 1998, sp. zn. 1Co 15/97, R 45/2000, v ktorom konštatoval nasledovné:

„Ak k neoprávnenému zásahu do osobnostných práv fyzickej osoby dôjde televíznym vysielaním, treba vždy vychádzať z toho, že mal širokú publicitu. Takýto zásah, spočívajúci v tvrdenej, avšak právoplatným rozsudkom súdu nepreukázanej trestnej činnosti, v podstate zakladá nárok oprávnenej osoby domáhať sa náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch.

Ako úplne odporujúci princíp vyjadrený v citovaných konštatáciách totiž je, a to práve v súvislosti s preukazovaním konkrétnych následkov, rozsudok Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 15/03,v ktorom konštatoval nasledovné:

„Pokiaľ ide o vyjadrenie miery, akou bola zásahom znížená dôstojnosť alebo vážnosť osoby v spoločnosti, treba vychádzať z následnej reakcie, ktorú zásah vyvolal v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby. Túto mieru treba zisťovať dokazovaním a posúdiť na základe poznania a vyhodnotenia tejto reakcie. Iba v prípade, ak sa dostatočne preukáže reakcia svedčiaca o znížení dôstojnosti alebo vážnosti v spoločnosti v značnej miere v zmysle § 13 ods. 2 O.z., môže byť fyzickej osobe výnimočne subsidiárne priznaná náhrada nemajetkovej v peniazoch."

Súd je naopak toho názoru, že zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti v značnej miere nemusí exaktne vôbec nastať, aby bolo úspešne uplatnené právo na ochranu osobnosti, ale bude k nemu postačovať, ak zásah bol objektívne spôsobilý znížiť dôstojnosť fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti v značnej miere. Spoločnosť vymedzená len v rodinnom, pracovnom, či inom prostredí fyzickej osoby by bola totiž vymedzená len veľmi úzko, spoločnosť v zmysle § 13 ods. 2 O.z. je chápaná širšie a v prípade napríklad uverejnenia článku v periodiku ju predstavuje čitateľská obec, ktorej veľkosť je daná tým, či ide o periodikum s regionálnou pôsobnosťou alebo s celoštátnou pôsobnosťou, prípadne špecializáciou periodika, teda sú to čitatelia, ktorí sú v neporovnateľnej väčšine oproti počtu osôb z rodinného, pracovného, či iného prostredia fyzickej osoby, ich identita je neznáma a neznámou aj zostane, a preto dokazovaním nikdy nebude možné zistiť ich reakciu, sú to ďalej tí členovia spoločnosti, ktorí síce nečítali článok, ale čitatelia im o ňom povedali, napríklad v prípade atraktivity témy článku a tí všetci si myslia alebo môžu myslieť o fyzickej osobe na základe prečítaného niečo negatívne, pričom ich prípadnú negatívnu reakciu súd predpokladá vzhľadom k obsahu samotného článku, teda podľa názoru

súdu zníženie dôstojnosti fyzickej osoby alebo jej vážnosť v spoločnosti v značnej miere pre úspešné uplatnenie práva na ochranu osobnosti stačí súdu predpokladať bez nutnosti dokazovania konkrétnych následných reakcií vyvolaných zásahom v rodinnom, pracovnom či inom prostredí fyzickej osoby.

Bolo by predsa právne absurdné, aby súd výsluchom svedkov z rodinného, pracovného, či iného prostredia fyzickej osoby, ktorí majú spravidla k nej pozitívny vzťah, zistil, že k zníženiu jej dôstojnosti alebo vážnosti osoby v spoločnosti v značnej miere nedošlo, žalobu v časti uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy by teda zamietol, hoci zásah do jej osobnostných práv by bol uvedený celoštátnym televíznym vysielaním alebo periodikom s celoštátnou pôsobnosťou, to však by súd považoval za právne irelevantné. Takto je to ale vlastne judikované citovaným rozsudkom Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 4Cdo 15/03.

O náhrade trov konania súd rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 OSP, teda podľa zásady úspechu v konaní. Keďže žalobca mal v konaní plný úspech, súd mu priznal plnú náhradu trov konania, ktoré mu vznikli zaplatením súdneho poplatku 12 000,-Sk /398,33 Eur za podanú žalobu.

Poučenie:

Proti rozsudku je možné podať odvolanie do 15 dní od jeho doručenia na Okresnom súde Bratislava III.
Podľa § 205 ods. 1 O.s.p. v odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 42 ods. 3) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, v čom sa toto rozhodnutie alebo postup súdu považuje na nesprávny a čoho sa odvolateľ domáha.
Podľa ods. 2 cit. ust. zákona odvolanie proti rozsudku alebo uzneseniu ktorým bolo rozhodnuté vo veci samej, možno odôvodniť len tým, že
a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1,
b/ konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
c/ súd prvého stupňa neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
d/ súd prvého stupňa dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
e/ doteraz zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú tu ďalšie skutočnosti alebo iné dôkazy, ktoré doteraz neboli uplatnené (§ 205 a)
f/ rozhodnutie súdu prvého stupňa vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.